

LBRIS

We know
books

FIONA BARTON
SUSPECTUL

Traducere din limba engleză și note
IOAN CIUPERCĂ

LITERA
București

1

Duminică, 27 iulie 2014

REPORTERIȚA

Telefonul sună la ora trei dimineața. E pe noptieră, destul de aproape pentru ca țârâitul lui ascuțit să ne străpungă somnul. Întind o mână, ca să-l opresc.

- Alo! răspund eu în șoaptă.

Aud doar niște șuierături. Apropii și mai mult telefonul de ureche.

- Cine e?

Îl simt pe Steve întorcându-se către mine, dar nu spune nimic.

Șuierăturile încetează și aud pe cineva vorbind.

- Alo... Alo, spune, căutându-mi glasul.

Mă ridic în capul oaselor și aprind lumina. Steve mormăie și se freacă la ochi.

- Kate! Ce se întâmplă?

- Cine-i? întreb din nou, deși știu. Jake?

- Mami, aud vocea distorsionată, din pricina distanței – sau *poate a băuturii*, mă gândesc, oarecum malițios.

- Îmi pare rău că am uitat de ziua ta de naștere, spune el.

Din nou șuierături, apoi legătura se întrerupe.

Mă uit la Steve.

- El era? mă întreabă el.

Încuviințez din cap.

- Îți pare rău că a uitat de ziua mea de naștere...

E pentru prima dată în ultimele șapte luni când telefonează. Între timp, am primit trei e-mailuri, dar fiul nostru cel mare ne spusese de la bun început că nu va putea fi contactat prin telefon. Ne spusese că voia să scape de stresul convorbirilor telefonice și că ne va contacta el într-un fel sau altul.

Ultima dată când ne-a sunat a fost în dimineața de Crăciun. Speraserăm că va veni acasă pentru a fi împreună cu noi, să dea cu artificii și să prepare vin fiert, după rețeta lui mortală. I-am propus atunci la telefon, apoi am insistat și în e-mailuri, chiar i-am cumpărat bilet de avion atunci când părea că se lasă convins. Dar Jake nu a venit, iar în acea zi totul s-a rezumat la o conversație telefonică de zece minute. Steve a răspuns la telefon și a vorbit cu el mai întâi, în timp ce eu mă foiam pe lângă el. Apoi Jake a vrut să vorbească cu fratele lui mai mic, Freddie, și, la urmă, cu mama lui.

Am ținut strâns telefonul, ca și cum i-aș fi putut simți mișcările și căldura trupului și m-am străduit doar să ascult, fără să spun nimic. Dar, pe măsură ce secunde se scurgeau, el rămânea distant și rece în acea cabină telefonică de la capătul lumii, iar eu m-am trezit, fără să vreau, că încep să-l interoghez.

- Unde ești acum, dragule?

- Aici, mi-a răspuns el râzând.

- Tot în Phuket?

- Da, da.

- Și lucrezi?

- Da, sigur. Mai fac una, alta.

- Cum te descurci cu banii?

- Mă descurc, mami. Nu-ți face griji. Totul e în regulă.

- Bine, dacă tu ești fericit..., m-am auzit spunând.

O lașitate, desigur.

- Da, sunt.

După ce am pus telefonul jos, Freddie mi-a dat un pahar cu Prosecco și m-a sărutat pe obraz.

- Hai, mami. Nu-ți mai face griji. El se simte bine acolo, la soare, în timp ce noi ne murăm în ploaia asta de aici.

Dar, în adâncul sufletului, știam că nu se simte bine. Glasul lui trăda neliniște. Și râsul acela nervos... Nu mai era Jake al meu de odinioară.

2

Vineri, 15 august 2014

MAMA

Lesley s-a uitat din nou în Inbox. Doar pentru a vedea dacă nu i-a scăpat ceva. Era sigură că nu-i scăpase, dar dacă nu se uita, însemna că trebuie să acționeze. Fuseseră de acord asupra acestui lucru. Malcolm era în spatele ei și-i urmărea fiecare mișcare. Lesley îi simțea încordarea.

- Ai găsit ceva? a întrebat el.

- Nu.

- Atunci chem poliția.

Ea a încuviințat din cap. Nu chemaseră niciodată poliția de când erau căsătoriți. Poliția era dintr-o altă lume - cea pe care o vedeau doar la televizor și în ziare. Nu era lumea lor. S-a cutremurat atunci când Malcolm a ridicat telefonul. Ar fi vrut să-i spună să mai aștepte puțin, poate încă o zi. Să nu înceapă asta. Să nu aducă așa ceva peste casa lor.

- Mal, a spus ea, dar el i-a aruncat o privire care a redus-o la tăcere.

Auza zuzăitul frigiderului și o mașină trecând pe alee. Viața mergea înainte.

- Bună ziua! Aș vrea să vă semnalez dispariția fiicei mele, l-a auzit spunând.

Viața trecuse dincolo de asta.

- De o săptămână. Nu mai știm nimic despre ea sau despre prietena cu care era atunci, a zis el. Ieri s-au anunțat rezultatele la bacalaureat și ea încă nu știe că l-a trecut cu bine... Alexandra O'Connor... Optsprezece ani. I-a împlinit în luna mai.

Lesley și-a adus aminte cum pictase glazura de pe tortul aniversar. *Nu semăna deloc cu Ed Sheeran, în afară de părul roșcat, dar lui Alex îi plăcuse.*

Și-a revenit în fire când l-a auzit pe soțul ei scu-zându-se.

- Îmi pare rău, am crezut că v-am spus. E plecată în excursie prin Thailanda, împreună cu prietena ei, Rosie Shaw. În ultimul mesaj, spunea că sunt încă în Bangkok.

Lui Malcolm i-au trebuit încă douăzeci de minute pentru a explica situația, pentru a pune la dispoziție toate detaliile și pentru a asculta sfaturile ce i se dădeau. După ce a încheiat convorbirea, s-a frecat la ochi și i-a ținut acoperiți cu mâinile câteva momente.

- Ce-i, ce-au spus? a întrebat Lesley, vorbind neobișnuit de tare din pricina panicii ce pusese stăpânire pe ea. Cu cine ai discutat? Spune-mi!

Soțul ei a tresărit și a ridicat capul, ca pentru a se asigura că femeia care țipa în bucătăria lor era chiar soția lui.

- Și-au notat toate detaliile, iubito. Ai auzit ce le-am spus. M-ai auzit. Am vorbit cu o polițistă. Am notat totul, a zis el, întinzându-se peste blatul de lucru și luând un post-it. Aici, uite.

Leslie a dat deoparte bilețelul, care a aterizat pe gresie.

- Lasă asta. Ce-a zis polițista? Ce au de gând să facă pentru a le găsi pe Alex și Rosie?

Malcolm s-a aplecat să ridice bilețelul și l-a pus la loc pe blat. Lui Lesley îi venea să-l lovească.

- Malcolm!

- Iartă-mă, iubito, dar vom avea nevoie de asta.

Vorbea rar, ca și cum s-ar fi adresat unei rude mai în vârstă.

- Mi-a spus că va transmite toate detaliile la Interpol și că noi ar trebui să sunăm Ambasada Marii Britanii din Bangkok. Ei așa ne sfătuiesc. Dar a spus că se întâmplă foarte des: tinerii pleacă în călătorii și uită să mai ia legătura cu părinții lor. Și că e prea devreme să ne facem griji.

- Deci ea crede că totul va fi în regulă?

Lesley voia ca el să spună că da sau, măcar, să încuviințeze din cap. *Dă, Doamne, să fie bine...*

Malcolm a clătinat din cap.

- Nu știe, iubito. Va trebui s-o sunăm dacă Alex ne dă, cumva, de știre sau dacă nu aflăm nimic despre ea într-o săptămână.

- O să ne sune, nu-i așa?

Malcolm a tras-o lângă el.

- Bineînțeles că da. O să vrea să știe ce note mari a luat la examene. Măine sau poimăine.

Lesley s-a șters la ochi cu un șervețel și a încercat să pară mai optimistă.

- Ar trebui să o sun pe Jenny, a zis, mulțumită că poate face ceva concret. I-am spus că o anunț de îndată ce vorbim cu poliția. Nu prea era în apele ei ieri.

- Cred că e și ea la fel de îngrijorată ca și noi. Rosie e singurul ei copil. Și Jenny mai e și singură.

Malcolm tasta ceva la laptop.

- Poliția are nevoie de o fotografie. Le-am spus că le trimit. Pe urmă, caut numărul de telefon al ambasadei.

Lesley s-a uitat peste umărul lui. Alesese poza pe care le-o trimisese în prima zi de vacanță, cu ea și cu Rosie zâmbind larg la cameră, într-un triciclu electric, pe un fundal blurat.

- Cel puțin, sunt împreună, a spus Lesley, și-a lăsat capul pe brațe, la masa din bucătărie, și a izbucnit în plâns.

Bangkok, prima zi
Duminică, 27 iulie 2014

Alex O'Connor

Duminică, ora 05.00

... a sosit. E genial. Începe aventura!

Degetele i se mișcau cu repeziciune pe tastatura telefonului în timp ce posta pe Facebook un selfie cu ea în fața Aeroportului Suvarnabhumi. Avea ochii obosiți și un zâmbet prostesc pe față. Se gândise încă din avion să facă această fotografie, dar nu luase în calcul zgomotul și căldura care au întâmpinat-o atunci când ușile terminalului s-au deschis. Căldura a izbit-o din plin. Știa că va fi cald, dar nu așa. Fața îi era plină de transpirație. Smocuri de păr i se lipiseră de frunte. Aerul era atât de greu încât îl simțea pe limbă. A lăsat cu grijă rucsacul jos, ținându-l între picioare ca să nu-l fure careva, și a simțit pentru prima oară gustul libertății.

Alex aștepta acest moment de un an de zile, visând cu ochii deschiși la locuri, oameni și aventuri, în timp ce se pregătea din greu pentru examenul de bacalaureat și mai lucra câte ceva pentru a strânge banii necesari călătoriei.

Așteptase totul cu nerăbdare, începând cu zborul; întotdeauna îi plăcuse senzația de a încerca ceva nou.

Simțise același fior și atunci când motoarele puseseră avionul în mișcare pentru a o duce departe, în acest capăt de lume. Dar această senzație a părăsit-o destul de repede. Stătuse unsprezece ore în avion, pe un loc din mijloc, încercând să nu atingă brațul persoanei aflate lângă ea, ascunsă toată sub niște pături subțiri, de ziceai că-i un cadavru.

Rosie băuse trei pahare de vin, la mâncarea oribilă servită în avion – „Pui sau paste?” – și Alex o prevenise că se va deshidrata. Prietena ei dăduse ostentativ ochii peste cap, încercând să flirteze cu bărbatul aflat de cealaltă parte a culoarului, înainte de a adormi și a începe să sforăie ușor. Alex încercase și ea să adoarmă, foindu-se în scaunul îngust ca să-și găsească o poziție confortabilă, trăgând pătura sus, dar dezvelindu-și astfel picioarele, și tot reglând centura de siguranță ca să nu-i mai între-n șold. Într-un târziu, stând în întuneric, se uitase la filme pe micul ecran din fața ei, până când i se închiseseră ochii.

Când se aprinseseră luminile, cu o oră înainte de aterizare, își desfăcuse centura și mersese la toaletă. Chipul ei în oglindă arăta straniu: după noaptea aproape nedormită, ochii îi erau roșii și gura căzută. Căscase profund și se chinuise să iasă din cabină, războindu-se cu ușa nefamiliară, cuprinsă brusc de panică.

La ușă, aștepta un băiat. Alex tratase situația cu autoironie.

– E de-a dreptul un coșmar să ieși de aici, îi zisese.

El îi zâmbise rușinos și o lăsase să treacă.

Acum, se afla aici. Bangkok. Și-a luat rucsacul și și l-a aruncat peste umăr, clătinându-se ușor din pricina gestului brusc. Se simțea înțepenită, pierdută, ca și cum picioarele n-o mai ascultau.

Oameni necunoscuți îi tot cereau să meargă cu ei. Bărbați mici, cu zâmbete largi și mâini insistente.

- Taxi? Taxi?

- Știu pensiune bună.

- Vreți să vedeți templu?

A rămas nemișcată, asurzită de toate aceste oferte. Era ora cinci dimineața, era întuneric și cald și-i venea să se culce pe jos.

Hai, Alex, să plecăm de aici, și-a spus. Dar unde-i Rosie?

Prietena ei plecase să caute ceva pentru durerea ei de cap.

- N-ar fi trebuit să bei tot vinul ăla în avion. N-ai luat niște paracetamol la tine?

Alex încerca să-și deschidă buzunarul exterior al rucsacului.

- Nu, a mormăit Rosie și a luat-o înainte.

Alex și-a spus că totul va fi în regulă. Oricum, era prea târziu pentru îndoieli. Acum, erau aici. Și totul era minunat. Sau avea să fie.

3

Vineri, 15 august 2014

INSPECTORUL

În dimineața aceea, sergent Zara Salmond pășea atât de ușor în jurul inspectorului Bob Sparkes încât ai fi putut spune că-l pândește. Se ținea cât mai la distanță, dar n-ar fi fost mai intruzivă nici dacă ar fi avut o pancartă luminoasă pe care ar fi stat scris: „Soția șefului e pe moarte“.

Cancerul lui Eileen recidivase cu două luni în urmă și-i mânca noi țesuturi, condamnând-o la o moarte lentă.

- Las' că-l învingem noi, îi spusese el după ce primise ultimele rezultate. Am făcut-o o dată, o putem face din nou.

Ajunși acasă, plânseseră și el, și copiii, fără ca ea să-i vadă. Sam suna în fiecare zi, înainte de a pleca la muncă și după ce se întorcea, pentru a-i spune fratelui ei ce mai e nou. Se încurajau unul pe celălalt, iar efortul acesta îi secătua de orice urmă de energie. Dar era tot ce putea face ca să se dea jos din pat dimineața.

La muncă, toți se comportau exemplar. Șefii îl îndemneau să-și ia câte zile libere vrea, dar Sparkes nu-și găsea liniștea nici la spital, nici acasă. Avea nevoie de ceva care să nu aibă legătură cu cancerul. Avea nevoie